

— Ось і ранок... — я подивилась у вікно, за яким збиралися темні хмари й завивав сильний вітер, хитаючи дерева зі сторони в сторону.

Сьогодні вже був четвер, а це означає, що від завтра ні Єна, ні «невідомий» не буде. З одного боку, це навіть добре, а з іншого — невідомо хто сидітиме зі мною і чи сидітиме взагалі. Ще й новина детектива про Ірні... Залишатися на самоті було трохи моторошно.

Як взагалі вони знайшли її? Чому саме зараз? Яким чином я була з нею пов'язана? І сон... За три дні кількість питань збільшилась у декілька разів, а спогади лише плутали мене. На додачу вчора я була занадто втомлена й не помітила, що Єн щось приховує. Точніше кажучи він був одним із тих, хто знав мій номер телефону й те, що я кудись зникала. Саме дивне, що Артуру він нічого не повідомив, виходить він привлідує якісь свої цілі? На додачу до цього він знав, що ми з Марком були зовсім не на сеансах, й знову таки зберіг цю тайну. Можливо, він якось пов'язаний з тим начебто «другом», який дає мені вказівки. Звісно, може бути все інакше але щось Єн неодмінно приховував.

Сам же Марк був не кращий за Єна. Говорив він неоднозначно та й повадився дивно. Не здивуюся, якщо він ніякий не психолог.

«Спробувати написати..?» — подумала я про «невідомого», який хоча б щось міг підказати. Він точно знав багато. Хоча б про те, де я була усі ці два місяці. Якщо пощастить, він знатиме щось і про Ірні.

— Гірше я точно не зроблю, — мовила я до себе та взяла знайдений у підвалі телефон.

Ви: «Вітаю. У мене з'явилися деякі питання...

Перше, ти — це Єн? Чи, може, «Фантом»?

Друге, чи ти знаєш, хто така Ірні? Я якось пов'язана з нею. Можливо, мене навіть не викрадали. Однак запитати більше ні в кого, адже вона мертва. Сподіваюсь, це не була та сама «приємна» новина від детектива..?

Ще хочу дізнатися, що я робила в підвалі? Якщо мене не викрадали, тоді я, мабуть, там ховалася? Та й узагалі: звідки ти дізнався, хто я для тебе? І коштовний камінь: це твоїх рук діло?

Якщо не нічого не відповіси, тоді поставлю під сумнів нашу домовленість, адже мені потрібні відповіді!»

Відклавши телефон біля себе, я взяла свій, на якому було на диво багацько сповіщень, а заряду, як на зло, залишалося шість відсотків. Швидко під'єднавши телефон до зарядки біля ліжка, я почала читати повідомлення.

Перше було від Артура.

Артур: «Привіт, сонечко!

Хочу повідомити щодо Єна. Його не буде з п'ятниці й до понеділка. Знаю, як ти ставишся до сторонніх, однак я хвилююся за тебе. Тому хочу сказати, що сьогодні вранці приїдуть встановлювати камери в будинку й зовні. Відразу говорю, що їх не буде у твоїй та ванній кімнатах. Більшість висітиме на вулиці. Так я зможу завжди перевіряти, чи ти в безпеці та чи не потрібно буде шукати людей для твоєї охорони. Особливо після новини про Ірні.

І... Важко це говорити, але на вихідних мене не буде. Потрібно з'їздити до Івано-Франківська. Проте в понеділок чи вівторок я повернусь. Це також одна з причин, чому я вирішив встановити камери.

І щоб тобі було не так сумно, можеш запрошувати на вихідні друзів. Деякі написали мені й, напевне, тобі теж. Можливо, з ними ти згадаєш більше...

Все, не буду тебе більше турбувати.

Гарного дня!»

Цього разу я відреагувала спокійніше. Чомусь мені навіть сподобалась ця новина. Я зможу нарешті побути одна! Проте, з іншого боку, ми востаннє бачились позаминулої ночі та ще й посварилися.

«Ні, не можу так».

Я вирішила подзвонити Артуру. Тобто, татові.

— Так, Владо, щось трапилось? — схвильовано запитав Артур.

— Ні. Хотіла лише почути твій голос та попросити вибачення...

Запанувала ніякова пауза. Напевне, Артур очікував претензії щодо камер, а ніяк не вибачення.

— Он як... — сказав він уже спокійним голосом. — Усе гаразд, я теж був не правий. Не бери в голову. Головне, що ти в порядку.

— Впевнений? — про всяк випадок та з деякою підозрою перепитала я.

— Та все гаразд. Я зараз трішки зайнятий. Не проти пізніше поговорити? — голос Артура змінився на нейтральний, коли хтось покликав його, і весь мій настрій як рукою зняло.

— Не буду відволікати, — мовила я. Завершивши дзвінок, додала: — Краще б не дзвонила.

Щоб швиденько забути це, я відкрила наступне повідомлення. Воно було від Дани.

Дана: «Виба-а-а-ач!!! У мене на підробітці забрали телефон! Сподіваюся, з тобою все гаразд? І, звісно, можеш покладатися на мене! Лише скажи, що потрібно і я це зроблю!

На рахунок Ірні... Ти про неї не розповідала, вибач».

— Вже хоча б щось, — мовила я, прочитавши, й відразу написала у відповідь:

Ви: «Привіт. Так, зі мною все гаразд. Учора втомилася та лягла раніше спати. Голова взагалі не хотіла думати. Хочу тебе відразу попросити перевірити деякі місця. Або дізнатися, де вони знаходяться».

Я сфотографувала знімки, що висіли у мене на стіні, та відправила їх Дані. На одному з них була зображена будівля і невідомий чоловік, який начебто був моїм крашем. Інші ж два будинки... Я навіть не впевнена, чи вони знаходяться у Львові, проте всі три разом висіли окремо від решти фотографій. Варто мені було надіслати повідомлення, як слідом надійшла відповідь:

Дана: «Приві-і-і-іт! Я так сумувала за тобою! Чекай, зараз зателефоную».

— Як завжди, — посміхнулась я та прийняла запит на відеодзвінок. — Привіт-привіт, — сказала я, побачивши дівчину на екрані.

— Ага, — енергійно кивнула Дана. Її волосся було заплетене в косичку, а на правій щоці красувалося намальоване фіолетове сердечко. — Як ти загалом?

— Це-е..? — показала я пальцем на свою щоку, а потім на неї.

— А! — відразу ж зрозуміла Дана. — Це ж ФРІ!

— ФРІ? — схилила я голову вбік.

— А, ну так... Фундація регіональних ініціатив або, якщо простіше, волонтерська організація. Ти мало цим цікавилась, вічно у своєму ДНД, — пробубнила вона, а після продовжила, як завжди: — А я нарешті подала заявку та стала кандидаткою! Ура! — поплескала Дана сама собі.

— Вау, вітаю. У тебе все вийде! — доєдналась я до її плесків.

— Дякую, — її щоки почервоніли. — Щодо фото, то я все перевірю і дам знати. Можемо навіть наступного разу зустрітись у тебе дома. Як тобі ідея?

— О! І справді, давай. Як щодо цих вихідних?

— Ці вихідні... — Дана задумливо подивилася вгору. — Не знаю, чи встигну...

— Тоді можна на наступних, — відразу виправила я свою пропозицію.

— Так! На наступних можна.

— Тоді домовились.

Дінь!

— Влаго... — з тривогою запитала Дана, побачивши різку зміну мого настрою, адже щойно мені відповів «невідомий».

— Це психолог, — збрехала я. — Нарешті відписав, однак я не очікувала, що він так скоро відповість.

— Тоді мені відключитись?

— Та ні, можу глянути пізніше.

— Впевнена?

— Агась, — кивнула я. — Краще скажи, що там Дуду?

— О-о-о-о! — знову повеселішала Дана.

Ми ще проговорили хвилин тридцять. Після завершення розмови я відкрила повідомлення від «невідомого».

Друг: «Ти подивись... Комуś кортить усе дізнатися.

По-перше, я ніхто з них.

По-друге, я не знаю про всіх, з ким ти зустрічалась, лише про тебе. Щодо її смерті, мені прикро. Але й ні водночас.

По-третє, тебе хвилює лише підвал? Скажімо, ти була вимушена там знаходитися. Хоча ні, ти була в інших місцях, а це повинно було бути останнім. Щодо каменю, то так, це я його залишив. Випадково знайшов цікавий дипломат, коли вирішив прогулятися лісом.

По-четверте, ти й сама усе знаєш, просто трішки забула, як і нашу дуже-дуже давню домовленість. Через неї я частково й не хочу, щоб ти відразу усе згадала. Та й тобі це не потрібно, лише завдаси собі болю.

І по-п'яте, ти для мене все! Колись нам з тобою було так добре...

На твої запитання я відповів, тепер до справи. Ти маєш знати, що були дехто, хто вічно нам заважав. Точніше, тобі. Можливо, це і є викрадачі? Проте дивно, що зараз вони не намагаються упіймати тебе. Можливо, ще не впевнені? В будь-якому випадку будь обережна, особливо коли залишатимешся одна.

Йдемо далі. Ті коштовні камінці я залишатиму час від часу. Усього їх було десять. Коли я залишу останній, тоді... Хм, секрет! Тоді ти зможеш мене запитати про будь-що. Звісно, просто так залишати я їх не буду, а за виконання моїх, так би мовити, завдань. Як бачиш, перше ти виконала. Тепер черга наступного...

І ще. Твоє навчання. Воно заважатиме нам. Не зараз, а пізніше. Через це ти повинна забрати свої документи звідти. Усе одно архітектор з тебе не вийде. Як винагороду, ти отримаєш інформацію щодо Влади, тобто тебе, з минулого. Це пов'язане з її, а зараз і твоїм життям. Повір, тобі воно неодмінно знадобиться, щоб підтримувати й надалі брехню.

До речі, як твоя рука? Напевне, вже загоїлась. Завжди захоплювався цією твоєю здібністю. Наразі все. Лише знай: одне з того, що я написав — брехня, але не забудь, що правда знаходиться через брехню. Відпишу в понеділок».

Я читала й не могла у це повірити. Треба ж було ще й завершити так, щоб довелося перечитувати та гадати, що з усього написаного брехня. Гадала, він допоможе прояснити, однак нічого подібного! Ще й про руку згадав...

Про всяк випадок я перевірила її. Подиву не було меж...

«Як?!»

Я обертала свою руку, оглядаючи її з різних боків, і не знайшла навіть натяку на подряпину. Ба більше, синці, що були по всьому тілу, теж зникли. Ніби їх ніколи й не було.

Я відразу запитала про це в «невідомого». Утім, відповіді не було.

— Невже до понеділка будеш мене ігнорувати? — запитала я телефон.

Відповідати мені ніхто не збирався. Я декілька разів провела пальцем по ділянці, де була рана й нічого дивного не знайшла. Можливо, вона просто швидко загоїлася? Як у випадку з аварією, коли лікар повідомив, що мені дуже пощастило. Напевне, у мене завжди швидко гоїлися рани...

Я відкрила останнє повідомлення, яке відразу підняло мені настрій.

Домашні ігри ДНД: «Владко! Найвеличніша викрадачко штанів! Привіт)

Знаємо, в тебе деякі проблеми з пам'яттю. Якщо коротко, ми були твоєю постійною групою в

ДНД. Грали разом. Іноді ти проводила нам ігри. Ти писала особисто кожному з нас і, щоб усі не перепитували все по тисячу разів, ми написали тобі з нашого чату. Якщо не проти, то можемо зустрітися на днях і поговорити. У нас стільки всього нового! Ти будеш в захваті! Та і нам усім цікаво, як ти?»

«Невже це очікувана підказка щодо мене?»

Нарешті я мала можливість дізнатися щось більше про себе. Вони неодмінно знають мене іншу і зможуть допомогти щось пригадати.

Ви: «Привіт! Ви, як дощ після довгої засухи (не беріть в голову). Давайте дійсно зустрінемось, як щодо цих вихідних? Я ще назбираю запитань, які хочу поставити, й ви також, а як зустрінемось, то зробимо опитування одне для одного».

Домашні ігри ДНД: «О-о-о! Цікава ідея, ми якраз гадали, чим себе зайняти на вихідних. Як щодо суботи? Десять на 2-гу або 3-ю годину, не проти?»

Ви: «Я тільки за! Готуйте список запитань і зробимо допит одне одному».

Домашні ігри ДНД: «Неодмінно, тоді піду передам усім. До зустрічі!»

Ви: «Так, до зустрічі».

— Так, а чому викрадачка штанів? – мовила я сама до себе.

Я вже хотіла надрукувати питання, проте передумала, вирішивши, що краще запитати особисто. Можливо, до суботи щось проясниться і тоді буде легше сприйняти інформацію й скласти усі свої пазли в один.

Тдиць!

— А?! — я рефлекторно повернула голову до дверей.

Шум долинав знизу. Там ніби щось гучно впало. Я відразу направились перевірити, схопивши вчорашній одяг, який вдягала по дорозі. Причиною шуму виявилася металева драбина.

— Ем, а що тут відбувається? — запитала я, поправляючи одяг.

Біля сходів було троє людей в синій формі. Поряд із ними стояв Єн. Ще двоє зайшли на кухню, а один направився в сторону кімнати Єна. У вітальні було розкидано безліч дротів і стояло вісім коробок. Побачивши намальовані камери на них, я зрозуміла, що до чого.

— Доброго ранку, Владо. Як бачите, вже прийшли встановлювати камери. Якщо Вам щось потрібно, дайте мені знати, і я принесу це у Вашу кімнату, — відповів Єн.

— І надовго це? — обвела я пальцем хаос, що панував у вітальні.

— Години дві-три, — відповів один із працівників.

— Єне, можете тоді зробити чай та щось перекусити? — особливо не турбуючись, попросила я.

— Так, скоро буде.

Кивнувши, я пішла до себе. Потрібно було планувати розслідування. Звісно, з тим, що в мене зараз є, назвати це розслідуванням було важко. Проте це неодмінно допоможе все відсортувати та зрозуміти, в якому напрямку буде краще рухатись. Головне, щоб Єн нічого не побачив. Тому спершу я вирішила зачекати на нього.

Довго чекати не довелося. Усього за хвилин дванадцять він приніс зелений чай з печивом, оскільки через встановлення камер готувати зараз було незручно.

— Нічого, цього буде достатньо. Дякую, я спущусь вже перед зустріччю з психологом, — відповіла я.

— Гаразд, я піду.

Як тільки він пішов, я відразу зачинила за ним двері та взяла свій другий телефон, який відстежувався лише «невідомим». Усе ж краще, аніж якщо моє розслідування побачить Артур або Марк, якщо мій перший телефон дійсно відстежується або якимось інакше перевіряється.. Спершу я записала всіх, із ким спілкувалась.

Артур. Батько. Не ладнає зі мною. Пропадає весь час на роботі. Намагається покращити мій стан, проте способи не найкращі. Шукає власника вантажівки, який мене збив та недавно зник. Знає про мене загальну інформацію. Як зрозуміла, робота для нього найголовніше.

Ліза. Дівчина Артура? Користується втратою пам'яті на свою користь, щоб побудувати зі мною нові стосунки. Раніше дуже не ладнали, проте лікувала мою мати... Знає про мене загальну інформацію.

Єн. «Доглядач». Відданий? Дуже давно я врятувала йому життя. З п'ятниці по неділю включно не зможе доглядати за мною — чому? Ремонтував щось рано вранці — навіщо? Дивна картина в його кімнаті й багато інших дивних дій — для чого? Захистив від репортерів. Смачно готує. Знає, що я не просто ходила на сеанси, можливо щось приховує. Поки найдивніший. Імовіріше, знає про мене більше за Артура.

Андрій. Детектив. Виконав моє прохання, проте, імовірно, підозрює мене. Приходив з дівчиною з татуванням монети? Носить із собою золоту монету — навіщо? Ставиться до усіх з підозрою. Рідко побачиш у чомусь, окрім пальта. Поки зацікавлений мною, то допомагає. Можливо, цим можна скористатися, проте він дізнається... Підтримує мою брехню — навіщо?

Марк. Психолог. Відстежує мене за телефоном. Має персидського кота. Працює на Артура. Дивацтва в ньому більше, ніж психології. Носить 24/7 пальто. Хм... Двоє і в пальто, п вони цікава пара. Або навмисно приходить в ньому до мене. Незграбний та забудькуватий? Спокійно відреагував на підвал! Погоджується з моїми раптовими пропозиціями — чи на довго це? Хоче швидше закінчити зі мною, щоб зустрітися з другом. Хто цей друг і потрібен він мені?

Дана. Подруга. Має милу собачку. Завжди радісна. Підпрацьовує — де? Вступила у ФРІ — навіщо? Я жила перед зникненням в неї — як часто було подібне? Мої очі, поки я не можу вийти з дому. Дуже переживає за мене.

Ірні. Подруга? Вбита (як мінімум) 3 тижні тому. Імовірно, знала про моє зникнення. Хто її вбивця?

ДНД. Груповий чат. Раніше часто грала та іноді проводила для них ігри. Чому викрадачка штанів? Можливо, знають щось особливе про мене. Зустрічаємось у суботу.

«Невідомий». «Друг»? Той, хто допомагає? Знає більше, ніж розповідає. Залишилось дев'ять завдань. Використовує втрату пам'ять на свою користь — навіщо? Шукає мого крадія. Дізнався мій номер телефону. Може бути небезпечним, проте єдиний, хто хоча б щось розповідає. Знає усе, що я тут пишу.

Попригунчик/група. Однокурсники. Недолюблюють мене — через що?

Я також записала всі місця, які здавалися мені дивними, цікавими або корисними в тому чи тому плані.

Дім. Тут я живу. Потрібно перевірити решту кімнат. Хто мої сусіди?

Підвал/ліс. Місця, які я згадала — чому саме їх?

Клуб настільних ігор. Місце, де я проводила/грала ДНД. Повинні бути знайомі, які знають мене. Потрібно буде написати їм та розпитати, проте спершу зустрінуся з групою по ДНД.

Напівзруйнований будинок. «Краш»? На фото «Фантом»? Незнайомець, з яким явно не раз зустрічалася. Я знала, хто «Фантом»? Чому незнайомець пішов? Чому я поверталася туди знову й знову?

Навчання. Де це місце? Часто пропускала заняття через фото. Куди я ходила фотографувати?

Місце, з якого мушу піти, якщо хочу дізнатися більше. Проте раптом там є щось «особливе» для мене й «невідомий» навмисно хоче, щоб я там не була. Однак (з його слів) це місце заважатиме нам.

— Чому все так складно? — відклавши телефон біля себе, я впала на ліжко, щоб трішки перепочити. — Достатньо, — сказала я собі за декілька секунд і, піднявшись, знову взяла телефон. Залишалося на основі всього скласти план на найближчі дні.

- 1) Дізнатися більше про Марка. Спробувати виторгувати собі вихід з дому.
- 2) Запитати Дану щодо мого навчання та місць, куди я любила ходити.
- 3) Пошукати загальну інформацію щодо: «Ідума», Ірні, «Фантома», Лізи, Марка/Андрія/Артура, мене. (Можна зайнятися цим на вихідних після усіх розмов та обговорень).
- 4) Завтра, коли піде Єн, роздивитися увесь дім та кімнату Єна!
- 5) Сьогодні/завтра передивитися усі свої речі.
- 6) У суботу зустріч з гравцями по ДНД, розпитати якнайбільше про себе і них.
- 7) Вирішити питання з навчанням.

— Так поки буде найкраще, — кивнула я сама собі, закінчивши написання плану якраз вчасно. Адже до мене прийшов Марк. З'явилася нагода відтворити перший пункт плану, проте спершу варто переодягнутися...

— Сьогодні ти радісніша, ніж учора. І цей одяг дуже тобі личить, — сказав із посмішкою Марк, коли я зайшла в кабінет.

— Дякую. Ваше пальто теж, як і завжди, гарне, — посміхнулась я у відповідь. — Проте не можу сказати того ж про Ваш настрій. Щось трапилось?

— Нічого особливо. Джесі, моя кішка, трішки наслідила і довелося прибирати за нею.

— А, оу...

— Не переймайся за це. Краще розкажи, що це за посіпаки по всьому будинку? — Марк показав на двох працівників, які встановлювали камеру біля дверей.

— Це Артур, — закотила я очі, намагаючись не звертати на них уваги. — Типу задля моєї безпеки. Проте це більше для нього особисто...

— А-а-а, так ось, чому він попросив мене... — поринув Марк у свої думки, так і не закінчивши говорити.

— Що попросив? — запитала я, сівши, як завжди, навпроти Марка.

— Якщо ти будеш не проти, то після сеансів побути з тобою до вечора, — переказав Марк прохання Артура. Однак я сумнівалася, що прохання Артура мало слова: «Якщо не проти...».

Так ось, хто буде моїм другим «доглядачем». Та, зізнатися, те, що це буде він, я точно не очікувала. Однак цим можна було скористатися. Як мінімум, розпитати про нього, адже прикритися «сеансом» він уже не зможе.

— Я не проти, — погодилась я.

— Не очікував... — на мить оторопів Марк. — Сподіваюся, це не через мою зовнішність? — він демонстративно поправив волоси та трішки різко повернув голову в сторону. Якби за вікном не було похмуро, сонячні промені мали б освітити його шкіру.

— У такому випадку Ви були б останньою людиною в черзі, — відповіла я на його «жарт».

— Навіть після цих двох? — Марк показав на двох працівників, які закінчували встановлювати камеру, однак особливо не поспішали із цим.

Я подивилася суворим поглядом їм в очі, від чого вони відразу пришвидшили роботу.

— Можливо... — мовила я. За зовнішністю Марк явно краще за цих двох, а, якщо дивитися об'єктивно, то він був на рівні з детективом.

— Гаразд, — плеснув Марк у долоні. — Ще встигнемо поговорити про всяке, а зараз краще розпочати... Кхм... — він хотів сказати «сеанс», проте дочекався, поки працівники підуть. — Сеанс!

— Так-так, — закотила я знову очі перед його постійним вступом до сеансу. Ніби він був фокусником і так представляв своє шоу.

— Сьогодні я підготував багато цікавого, — посміхнувся він, помітивши мою реакцію. Марк дістав мішечок з чимось кулястим усередині й висипав уміст на стіл. Я навіть не хотіла гадати, що там може бути, проте зовсім не очікувала, що це буде зникле коштовне каміння!

— Вуаля!

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2872015>